

*Sien
Frielinck - Ulenkate*

Wij danken u hartelijk voor uw medeleven.

Gerard en Diane
Marian en Guus
Johan en Annemarie
Theo en Mascha
Kleinkinderen

1931 - 2022

En dan is het 91 jaar en 4 maand later

Op 27 mei 1931 begon het leven van onze moeder. Geboren op Erve Ulenkate, tussen Oldenzaal en Losser, als jongste uit een gezin van vijf, Annie, Gerard, Johan en Herman. De lagere school heeft ze doorlopen en ze haalde later haar diploma's voor coupeuse en costumière. Voldoende werk had ze hiermee, een vakvrouw eerste klas. Ondertussen leerde ze pa, Gerard, kennen en op 3 juni 1964 was het heugelijke feit dat ze in het echt werden verbonden. Vanaf dat moment was het gedaan met de rust; Gerard werd als eerste geboren, daarna volgden Marian, Johan en Theo. Onze jeugd bestond uit veel buiten spelen en een plek waar iedereen welkom was, zo werd er een plekje vrijgemaakt, ééntje meer of minder maakte niet uit. Het leven ging verder, eerst zorgde ze voor oma, later voor tante Anneke (met wie ze een heel goed contact had!) toen voor ons pa en later voor oom Jan. De plicht die ze had en die ze voelde om voor iedereen te zorgen was groot. Blij was ze als de kinderen en kleinkinderen bij haar op bezoek kwamen, maar het liefst niet allemaal tegelijk, dan werd het haar al snel te druk. Ons moeder was een mensenmens, graag ging ze naar de ouderenbond, waar ze zelf naar toe reed met haar groene autootje, onderweg

enkele mensen meenemend. "Eventjes de oudjes ophalen" zei ze dan, terwijl ze zelf ouder was! Op 17 april ging het mis, ze was uit haar bed gevallen. Er bleek een scheurtje in haar bekken te zitten wat erg pijnlijk was. Omdat het thuis niet ging, moest ze tijdelijk naar Gereia in Oldenzaal. Binnen vijf weken kon ze weer redelijk lopen en was naar huis gaan de enige weg. Weer thuis miste ze het samenzijn, eten en koffie drinken waren weer een eenzame bezigheid. Ze miste de gezelligheid, het kletsen en de zorg van Gereia. Haar gezondheid ging achteruit. Voor ons als familie zagen we moedeloos toe dat we weinig konden doen voor ma. Haar omringen met onze zorg en liefde, de rest moesten de arts en wijkzorg doen. Vaak gaf ze aan dat het voor haar niet meer zo nodig hoefde. "Als ik morgen niet meer wakker wordt, dan is het goed", zei ze. Afgelopen dinsdag, na vele slechte dagen en vooral nachten, vond ze het goed geweest, haar lichaam was op. 's Middags heeft ze afscheid genomen van al haar kinderen en kleinkinderen met een lach en vele tranen, maar wat voelde dit goed voor haar! Woensdag 21 september blies ze haar laatste adem uit en iedereen om haar heen wist dat het goed was.

We laten haar in liefde los.
Bedankt mam en oma.